సభాసామ్రాట్‌కి షాక్ ఇవ్వడానికి గ్రౌండ్ ప్రిపేర్ చేసిన విషయం ఈ వీరాభిమానికి తెలీదు.

చంద్రం షష్టిపూర్తి రానే వచ్చింది. కమ్యూనిటీ హాలులో సభా సామ్రాట్ చంద్రం గురించి బ్రహ్మాండంగా పొగిడాడు.

"చంద్రం కథలు చదవని పాఠకులు ఆంధ్రదేశంలో దాదాపుగా వుండరు. అసంభవం కూడా. పాతిక కథల పుస్తకాలు ఇంటింటా వుంటాయి. తెలుగు వాళ్ళు కథలంటే చెవులు కోసుకుంటారు. చంద్రం అన్ని రకాల కథలూ ఔపోసన పట్టాడు. స్త్రీల సమస్యల మీద, రాజకీయాల గురించి, ఆఫీసుల్లో జరిగే అన్యాయాలు, ఒకటేమిటి పిల్లల కథలు కూడా రాశారు. ఆమధ్య ఫలానా పబ్లికేషన్స్ వాళ్ళు చంద్రాన్ని ఒకటే పొగిడారు. వాళ్ళ షాపుల్లో బెస్ట్ సెల్లర్స్ చంద్రం కథల పుస్తకాలేనట."

ఈ విధంగా చంద్రం కథలు శిల్పంలో ఎంత గొప్పవో, ఎత్తుగడ, మధ్యమం, ముగింపు ఎత్త గొప్పగా రాస్తాడో దాదాపు గంటసేపు ఉపన్యాసం దంచాడు.

చంద్రం పుస్తకం ఒక్కటి కూడా చదవకుండా, కనీసం పుస్తకం అట్ట కూడా చూడకుండా ఉపన్యాసం దంచడం అంటే మాటలా? అది సభాసామ్రాట్‌కే సాధ్యం.

చంద్రానికి షష్టిపూర్తి సన్మానం కాలనీలోని వివిధ వర్గాల వారు పూలదండలు, బొకేలు ఇవ్వడం పూర్తయిన తర్వాత వందన సమర్పణ చేయడం నా వంతు.

"మేము చంద్రానికి షష్టిపూర్తి చేయడానికి నిర్ణయించుకుని రమ్మని పిలవగానే అంగీకరించి వచ్చిన సభాసామ్రాట్ పార్థసారధిగారికి కృతజ్ఞతలు. ఆయన గంటసేపు చంద్రం కథల గురించి మాట్లాడి సభను ఉర్రూతలూగించారు. కానీ చంద్రం కథారచయిత కాదనీ, నాటకాల రచయితనీ వారికి తెలియజేయడానికి చింతిస్తున్నాను" అన్నాను.

సభలో పెద్దపెట్టున నవ్వులు కురిశాయి.

సభాసామ్రాట్ ముఖం చంద్రుడు లేని ఆకాశంలా నల్లబడిపోయింది. నువ్వే కదయ్యా కథా రచయిత అని చెప్పావు అన్నట్లు నా వైపు చూశాడు.

-సి.ఎస్.ఆర్.ప్రసాద్ (హైదరాబాద్)

మళ్ళీ మొదటికే

ఎనిమిది గంటలు కొట్టింది వాల్ క్లాక్.

నేను వీధి వరండాలో వాలు కుర్చీలో కూలబడ్డాను.

సరిగ్గా అప్పుడే మా ఇంటికి వస్తూ కనిపించాడు శ్రీహరి.

నేను 'హలో' అన్లేదు. అతనూ నన్ను చూసి నన్నగా నవ్వనూ లేదు.

నా ఎదురుగా మరో కుర్చీలో అతను కూర్చున్నాక-

"నిన్న సాయంత్రం మార్కెట్‌లో ఓ సంఘటన జరిగింది" నేను నేరుగా సంభాషణ ప్రారంభించాను.

శ్రీహరి వింటున్నట్టు తలపంకించాడు.

"నాకెందుకో భయంగా ఉంది. అసలీ దేశంలో ఎలా బ్రతకాలో తెలీటం లేదు. నేనా మధ్యతరగతి కుటుంబీకుణ్ణి. వచ్చిన జీతంతో నా సంసారాన్ని ఈదటమే కష్టంగా ఉంది. కూరగాయలు, పప్పు దినుసుల ధరలు ఆకాశాన్నంటుతున్నాయి. మధ్యలో పెళ్ళిళ్ళు, పేరంటాళ్ళు, రోగాలు, రొష్టులు పిల్లల చదువులు సంధ్యలు ఇవన్నీ చాలక ఫోన్ బిల్లులు కరెంట్ బిల్లులు, ఇంటి అద్దె, పాలు, పేపరు...అబ్బబ్బ ఊపిరి ఆడ్డం లేదు. అలాంటి నన్ను చూసి "హలో గురునాథ్‌రావుగారు నాకో రెండు వేలు అప్పివ్వగలరా..రెండు మాసాల్లో తిరిగిచ్చేస్తాను" అని బస్టాండ్‌లో నన్ను పట్టుకుని చూయింగ్‌గమ్‌లా ఒక పట్టాన వదల్లేదు చలపతి.

నాకు భలే చిరాకనిపించింది. అతగాడి దృష్టిలో నేనెంత అందంగా కనబడుతున్నానో మరి. అతగాడికి మూడిళ్ళు-రెండు మోటారుబళ్ళు ఇంట్లో లాండ్ లైన్ కాక మూడు సెల్ ఫోన్‌లు, బీరువాల్లోకి, భార్య వంటి మీద బోల్డన్ని నగలతో దర్జా వెలగబెడుతున్నాడు. చేస్తున్న వుద్యోగంలో వేలకు వేలు చాలటం లేదు కాబోలు- నన్ను అప్పడుగుతున్నాడంటే ఏమనుకోవాలి-

"ఏది ఏమైనా నేను చాలా కష్టాల్లో ఉన్నాను" అంటూ నా సమస్యలు మొత్తం ఏకరువు పెట్టాను.

శ్రీహరి మౌనంగా అన్నీ వింటున్నాడు. అలా వింటూనే తలాడిస్తూ-సన్నగా నవ్వుతూ-విచారంగా

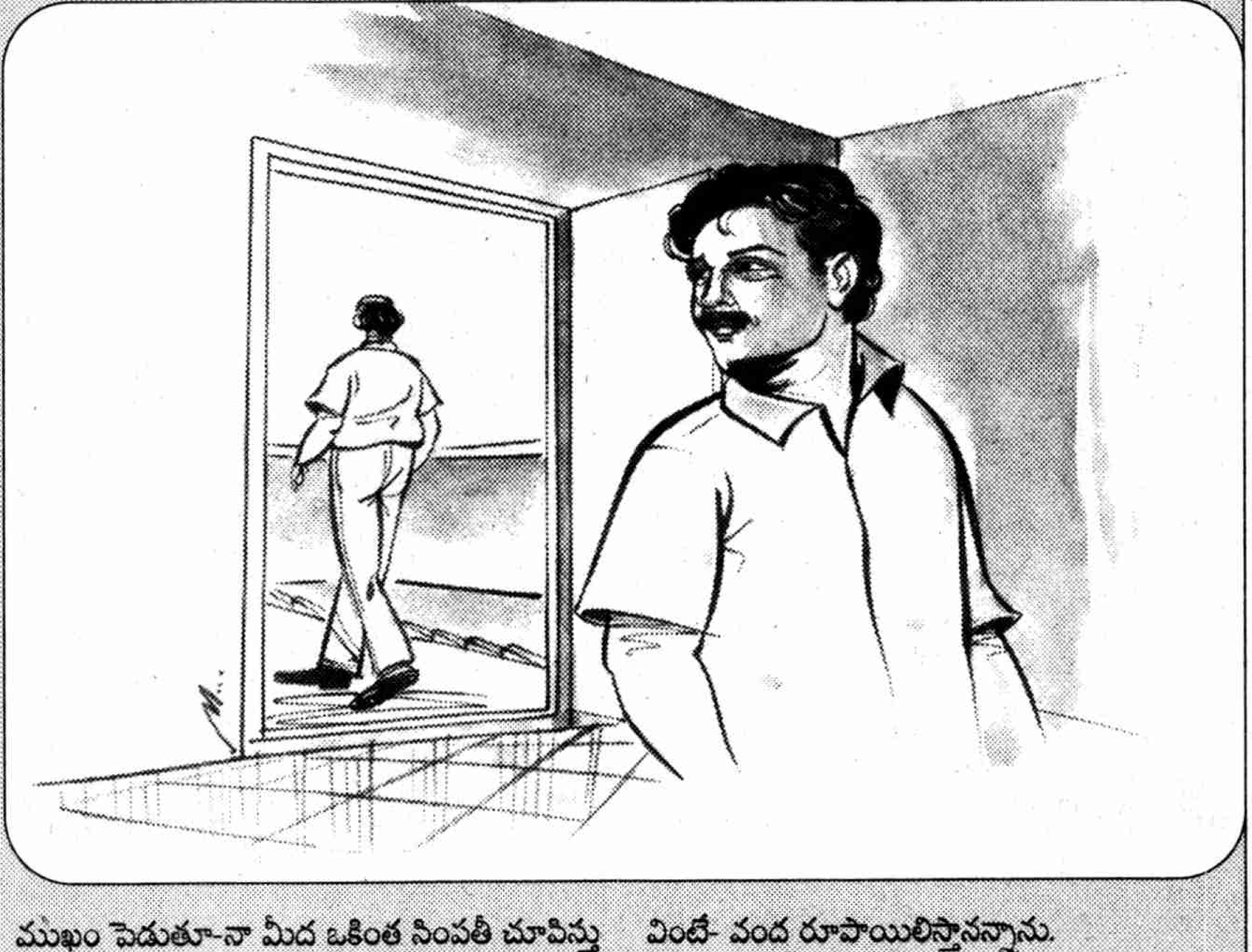

ముఖం పెడుతూ-నా మీద ఒకింత సింపతీ చూపిస్తున్నట్టు రకరకాల భావప్రకటనలు చేస్తూ చేతి వాచీ చూసుకున్నాడు.

సమయం తొమ్మిదయినట్టు వాల్ క్లాక్ కూడా మళ్ళీ గంటలు కొట్టటం ప్రారంభించింది.

ఇంకా తొమ్మిది కాలేదు. నా వాచీ ఐదు నిముషాలు ఫాస్ట్..అంటున్నా శ్రీహరి లేచి నిలబడిపోయాడు.

అంతే-

వంద రూపాయలు అతడి చేతిలో పెట్టాను.

శ్రీహరి గుమ్మం దిగిపోయాడు.

నేను బరువుగా నిట్టూర్చాను.

ఈమధ్య అందరూ ఆర్థిక సంబంధమైన ఆలోచనలతో బిజీ అయిపోయారు. నా కష్టాలు వినే ఓపిక ఎవరికీ లేదు. అందుకే గుండెలో రగులుతున్న బాధలన్నీ ఎవరికో ఒకరికి చెప్పి బరువు దించుకునే ప్రయత్నంలో శ్రీహరిని రమ్మన్నాను. నా కష్టాలన్నీ ఓ గంట వింటే- వంద రూపాయిలిస్తానన్నాను.

వంద పోతే పోయింది. కాస్త మనశ్శాంతి కలుగుతుందనుకుంటే-సరిగ్గా అప్పుడే నాకో ఊహ వచ్చింది. ఎప్పుడో ఒకనాడు శ్రీహరి నా దగ్గరకొచ్చి ఓ నూట ఏభై రూపాయలు నా చేతిలో పెట్టి తన కష్టాలన్నీ ఏకరువు పెడతాడేమో...

అయ్యబాబోయ్!

-ఐ.ఎ.నరసింహం (జి.ఎల్.పురం)